

Hart verwarmend

Deze buren staan altijd
voor elkaar klaar

KIRSTIN ROZEMA

Kirstin Rozema

Hartverwarmend

Uitgeverij Zomer & Keuning

ISBN 9789020560473
ISBN e-book 9789020560480
NUR 340

© 2026 Uitgeverij Zomer & Keuning
Postbus 13288, 3507 LG Utrecht

Omslagontwerp Liesbeth Thomas, t4design

www.romanserie.nl
www.kirstinschrijft.nl

Alle rechten voorbehouden. Tekst- en datamining zijn niet toegestaan. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Uitgeverij Zomer & Keuning vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze om te gaan met natuurlijke bronnen. Voor de papieren editie van dit boek is daarom gebruikgemaakt van papier waarbij zeker is dat de productie ervan niet heeft geleid tot bosvernietiging.

Hoofdstuk 1

Een lekker melodietje is voor mij de beste manier om wakker te worden. Een doorsnee wekker geeft een foute start. Ik ben sowieso niet het type dat blijft liggen, maar geleidelijk wakker worden prefereer ik boven het intensieve geluid van een wekker. De lamp, die daarbij moet helpen, geeft een fijn licht in mijn slaapkamer en zo start ik mijn dag op een bijzonder prettige manier. Wanneer ik voorzichtig mijn ogen open, is daar de vraag van de dag: welke dag is het? Om me te realiseren dat vandaag een heel bijzondere dag is. Een wetenschap, die als een blije golf over me heen komt. Vandaag is het vrijdag 20 oktober. Morgen ben ik jarig! Over elf dagen ga ik officieel met pensioen, maar na vandaag is het gedaan met werken. Oef, wat een vooruitzicht! Opwindend, het geeft een blij gevoel, maar het is ook weer raar. Een beetje verdrietig aan de ene kant, maar het is goed geweest. Ik heb zolang gewerkt dat ik mezelf die rust gun. Ik heb al zoveel plannen gemaakt voor de komende periode. Wat een geluk dat ik nog een paar vakantiedagen over heb die ik nu kan gebruiken om de laatste dagen niet meer te hoeven werken. Wat dus inhoudt dat die allerlaatste werkdag vandaag is.

Terwijl ik nog een paar minuten nageniet van mijn warme bed, overdenk ik de dag die komen gaat. Na veertig jaar is het goed geweest. Al die jaren heb ik met enorm veel plezier mijn werk als kraamverzorgende gedaan. Honderden baby's heb ik mogen verzorgen, net als hun moeders. Wat ik allemaal

niet heb mogen zien is niet voor te stellen. Ik zou er een boek over kunnen schrijven. Rijkdom en armoede, grote vreugde en intens verdriet. Plus alles wat daartussenin zit. Mijn taak was het om er te zijn voor de baby en de ouders, in welke situatie dan ook. Ik mocht de ouders bijstaan, maar moest ook bereid zijn in te grijpen wanneer nodig. Wat een fantastische baan is het geweest. Wat ontzettend vreemd om me te realiseren dat vandaag de laatste dag is en het dan klaar is. Dan start ik een nieuw hoofdstuk in mijn leven.

Eerlijk gezegd is dat een gedachte die me warm van blijdschap maakt, maar die me aan de andere kant ook wat angstig maakt. Met pensioen: kan ik dat wel? Is dat iets voor mij? Ik ben nog zo jong, net halverwege de zestig. Geestelijk voelt het zelfs een heel stuk jonger. Zestig jaar, dat is niet meer oud in de huidige tijd. Wat een geluk dat ik nog gezond ben, van zowel geest als lichaam, dus niets staat me in de weg om te gaan genieten. Maar dat is wel iets wat geleerd moet worden. Ik zie het om me heen, bij mijn burens. Twee van de bewoners van ons appartementencomplex zijn ook al gepensioneerd. Hoe komen die al die vrije tijd door?

‘Dat is een prachtig probleem om over na te gaan denken. En daar heb je straks alle tijd voor,’ zeg ik hardop grinnikend en ik sla het warme dekbed open om op te staan. Mijn schone uniform hangt al klaar en niet veel later ben ik helemaal klaar om te gaan ontbijten wanneer er aangebeld wordt.

Een blik op mijn horloge zegt me dat het net zeven uur is. Wie kan dat zo vroeg zijn? Wanneer ik mijn deur open, zie ik alleen een rieten mand voor mijn deur staan. Met een grote strik erop geknoopt. Een blik naar links en rechts laat niemand zien, maar ik hoor gegiechel. Er ligt een kaartje boven op de mand en ik pak het snel voor het weg kan waaien.

Lieve Patty, nog één dag werken. Hiermee wensen we je een goed begin van je allerlaatste werkdag! Van alle bewoners van de Amberstate.

Wat een heerlijke verrassing is dit! Ik grijns vast van oor tot oor en pak de mand van de grond. Wat is die zwaar! En, zoals ik nu al kan zien, gevuld met allerlei lekkere hapjes. ‘Dank jullie wel!’ roep ik, in de hoop dat degene die de mand voor mijn deur heeft gezet het hoort.

‘Graag gedaan, geniet ervan,’ hoor ik vanuit het halletje waar zich de lift bevindt. Het is een vrouwenstem; wie is er zo vroeg al wakker? Dat kan eigenlijk vrijwel iedereen zijn: alle acht appartementen van het complex worden bewoond door mensen die nog vol in het leven staan, niet de hele ochtend in bed blijven hangen. De jongelui, zoals ik een deel van de bewoners noem, werken bijna allemaal buitenshuis en Carolyn en Kees zijn allebei, net zoals ik straks, gepensioneerd.

De mand zit vol heerlijkheden. Spulletjes die ik zelf eigenlijk bijna nooit in huis haal, omdat ik daar simpelweg niet aan denk. Mijn werkzame leven is druk en daarom neem ik niet de tijd om aan ‘spannende’ nieuwe producten te beginnen. Dus eet ik standaard beschuiten met jam tijdens het ontbijt. Deze mand geeft me een kijkje in de mogelijkheden waarover ik niet eerder heb nagedacht. Dat is een puntje voor volgende week: spannende etenswaren uitproberen. Ik heb nu immers tijd genoeg om me daarin te gaan verdiepen.

In mijn keuken pak ik de mand leeg en het is alsof ik een klein kind ben dat een surprise uitpakt. Wat ik nu voorgeschoteld krijg is heerlijk, luxe en vooral lekker. Ondanks het feit dat ik niet al te veel tijd heb, ontbijt ik uitgebreider dan wanneer ook en laat het me dan ook goed smaken. Ik maak zelfs een lunchpakketje met de producten die ik heb gekregen,

zodat dit feestje lager duurt dan alleen het ontbijt.

Wanneer het tijd is om te vertrekken poets ik nog snel mijn tanden, doe een heel licht luchtje op, kneed mijn krullen in vorm en gebruik een klein beetje lippenstift. Het plaatje is goed: ik zie er keurig uit. Klaar voor de laatste werkdag en tevens de laatste dag dat ik bij mijn cliënten Hero en Nadine ben, die, naast hun tweelingdochters, nu een jongetje hebben gekregen. De twee kleine dametjes hebben vakantie van school en staan maar wat graag met hun neusjes boven op alles wat ik met hun kleine broertje doe. Nadine heeft twee ijverige hulpjes, zolang ze het nog interessant vinden. Voor mij ook leuk, maar soms ook best vermoeiend.

Wanneer ik de deur achter me dichttrek om naar mijn auto te gaan, schiet ik in een sentimentele stemming. Ik realiseer me dat alles wat ik nu doe voor de laatste keer is. Deze laatste dag voelt als afsluiting bij alles wat ik ga doen. Voor de laatste keer het uniform aan, de laatste lunch in een trommeltje, de laatste keer de auto uit de parkeergarage halen om aan het werk te gaan. Vreemd, maar toch zeker ook plezierig. Ik lach mezelf uit. Wat een muts ben ik toch ook.

Deze dag bij mijn laatste gezin is plezierig. We werken alles af, vullen lijsten in en Nadine is goed te pas. Er heerst een vreemd sfeertje: lacherig, geheimzinnig en ik doe maar net alsof ik het niet in de gaten heb, tot net na het middaguur de bel gaat en mijn collega Herma op de stoep staat. ‘Ga je mee?’ vraagt ze.

‘Nee, mijn dienst is pas om twee uur klaar.’ Wat een gekkigheid. Ik kan toch niet zomaar weggaan? Ik ga deze laatste dag afsluiten zoals het hoort en ik ben dan ook verbaasd dat ze zo iets van me vraagt. ‘Verrassing,’ hoor ik ineens achter me. Wanneer ik me omdraai, staat Hero daar, met een grote bos bloemen in zijn hand. Ik heb niets door, geen idee wat ze

hebben bedacht en mijn eerste gedachte is dan ook dat hij die bloemen van zijn werk heeft gekregen, omdat de baby is geboren. ‘Ben je al vrij?’ vraag ik nog verbaasder. Hero heeft verteld dat zijn vaderschapsverlof pas op maandag ingaat. Hij heeft de afgelopen twee dagen gewerkt, omdat ik er toch was om de boel draaiende te houden.

‘Jazeker, dit is allemaal in goed overleg gepland. Die halve dag haal ik binnenkort een keer in en daarom ben ik vanmiddag thuis, zodat Nadine en ik zelf voor de kleine man kunnen zorgen. Vandaag is úw dag, uw allerlaatste dag. En die hoort u niet helemaal bij ons door te brengen. Ik heb gehoord dat er iets heel leuks staat te gebeuren.’ Hij grijnst en duwt mij die bloemen in handen.

Ik snap het nog steeds niet helemaal en geef aan dat ik die zo in een vaas zal zetten.

Hero begint te lachen. ‘Nee, die zijn voor u. Van ons. Als dank voor al uw goede zorgen.’

‘Ach jongen toch, je blijft me verrassen. Dat is toch helemaal niet nodig. Zulke mooie bloemen voor mij? En dan dat je zomaar een halve dag opgeeft voor mij. En ik ben nog steeds gewoon je en jij, hoor. Dat hebben we al met onze kennis-making afgesproken, weet je nog?’ Ik trek hem tegen me aan om hem een voorzichtige knuffel te geven en tegelijkertijd de bloemen niet te pletten.

‘Nou, afscheid nemen dan.’ Mijn collega is resoluut en stapt binnen. Blijkbaar gaat er iets gebeuren en moet ik mee, want tijd om nog van alles te doen is er niet meer. Maar ik houd wel voet bij stuk: deze laatste dag wil ik goed afronden en daar hoort de laatste check van de kraamvrouw bij. Maar nu snap ik ook waarom Nadine me vanmorgen al vroeg de papieren in te vullen: ook zij zat in het complot.

Van de kleine dametjes krijg ik een lekker luchtje. ‘Omdat

u die nu kunt gaan gebruiken, omdat u niet meer naar nieuwe baby's hoeft te gaan,' vertelt de ene. De andere jongedame overhandigt me twee tekeningen die ik beloof op mijn koelkast te hangen.

Dan is het tijd voor het afscheid. Ik pak mijn spulletjes, zeg gedag en verlaat dan het laatste adres waar ik heb gewerkt. Het voelt meer definitief dan ik kon vermoeden en ik moet mezelf echt even herpakken voor ik verder kan gaan. Ik kan per slot van rekening niet met behuilde ogen bij de praktijk binnen stappen. Bovendien heb ik mijn eyeliner en mascara niet bij om de boel bij te werken. Een paar keer slikken en ik ben er weer. Eenmaal in de auto check ik of er geen traansporen op mijn wangen zitten – die tranen hadden daar hun eigen ideeën over en malen er niet om of ik ze wil laten gaan of niet – en ik graaf mijn lippenstift uit mijn tas en werk mijn lippen bij. De radio gaat hard aan: dat leidt lekker af. De route is niet naar huis, maar naar de praktijk. Wat gaat er gebeuren?

Wanneer ik ons kantoor binnenstap, zie ik dat het er versierd is. Overal hangen slingers en ballonnen en ik zie dat de eetkamertafel vol staat met lekkers. Ze planten me op een bureaustoel en ik krijg koffie en gebak aangereikt. Dan volgt een heerlijke middag, vol toespraken, anekdotes, fijne gesprekken en heel veel presentjes en bloemen. 'Het is maar goed dat je met de auto bent,' zegt mijn collega lachend. 'Maar dat wordt wel een paar keer lopen voor je alles binnen hebt.'

'En dan kan ik al die leuke kaarten lezen die jullie voor me geschreven hebben,' antwoord ik, terwijl ik me de hartige hapjes van de schaal goed laat smaken. Mijn lunchpakket zit nog in mijn tas: daar ben ik niet meer aan toegekomen. Vanavond hoef ik ook niet meer te eten, want er is genoeg te snacken.

Wanneer ik uren later, met tassen vol cadeaus van collega's en met mijn beide armen vol met bloemen vanuit de garage

naar de lift wil lopen, staat buurvrouw Carolyn me op te wachten. ‘Kom, laat mij die bloemen maar van je aannemen,’ zegt deze, terwijl ze de deur openhoudt en we beiden de kleine galerij oplopen. ‘We leggen de spullen bij jou in huis en dan mag je met mij mee naar de tuin. Nee, niet naar beneden kijken: laat dat een verrassing blijven.’

‘O?’ stamel ik en ik voel me weer helemaal warm worden. Wat een geweldige dag heb ik al gehad en wat gaat er nu nog meer gebeuren? Ik hoor geroezemoes van beneden komen, maar ik mag niet kijken, heb ik moeten beloven. Wat hebben ze gepland in die prachtige binnentuin van ons? Hoe mooi kan deze dag nog verder worden? Wanneer we alle spulletjes in huis hebben neergelegd en de bloemen alvast snel in het water hebben gezet, hoef ik alleen mijn sleutel maar mee te nemen.

‘Kom maar mee, ook wij hebben een verrassing voor je,’ zegt Carolyn en ze neemt me weer mee naar buiten. ‘We hebben de binnentuin aangekleed voor een feestje en onze Peppe is al de hele dag aan het koken om ons niet te laten verhongeren.’

Mijn hart springt als het ware op. Peppe, die de hele dag aan het koken is geweest, belooft dat we gaan watertanden. Deze man is een kok vanuit zijn volle overtuiging. Hij woont al jaren in Nederland, maar is van oorsprong van Italiaanse afkomst en koken is zijn passie. Hij werkt als chef bij een fijn restaurant en ik vraag me af hoe het kan dat hij tijd heeft kunnen vinden om vandaag te koken. Het is vrijdag: hij moet vanavond gewoon werken. Toch?

‘Nee? Allemaal voor mij?’ roep ik verbaasd uit. ‘Dat is toch veel te gek?’

‘Welnee,’ lacht Carolyn. ‘Als we een feestje kunnen geven zullen we dat vast niet laten. En jouw pensioen en je verjaardag morgen zijn een prachtige gelegenheid om uit te pakken. Kom, ze wachten op je. Iedereen is er al.’

Wanneer we niet veel later in de binnentuin komen is deze prachtig versierd en staat er een enorme partytent in het midden van de ruimte tussen de woningen. Daaronder staat een grote tafel, die gezellig gedekt is en daaraan zitten alle medebewoners van de Amberstate. Er is een plek voor me gereserveerd en er staat een drankje voor me klaar. Ik voel me welkom, meer dan dat zelfs. Het is als een warm bad waarin ik terecht kom. Wat ben ik een gelukkig mens...

‘Jongens, wat een verrassing!’ Ik kijk verrukt om me heen en voel me enorm thuis tussen deze fijne mensen. Wat heb ik toch veel geluk gehad dat ik hier een woning kon huren.

Een aantal jaren geleden is dit op mijn pad gekomen en ik ben, net als bijna iedereen hier, als eerste bewoner gekomen. Het pand is ruim vier jaren geleden opgeleverd en op het moment dat bekend werd dat het gebouwd zou worden, heb ik me ervoor ingeschreven. Samen met de andere bewoners vormen we een fijne mengelmoes. Jongvolwassenen en senioren. Samenwonenden, stellen die getrouwd zijn en alleenstaanden. Vanaf het eerste moment kunnen we het goed met elkaar vinden en zijn we er voor elkaar. Niet iedereen heeft evenveel tijd, maar toch... als het erop aan komt, zit het goed. Die binnentuin, dat is het pareltje van het gebouw. Er is veel groen, er staan een paar boompjes en bankjes en het is er daarom ook een prachtige plek om te zitten. Iedereen draagt een steentje bij in het onderhoud ervan. Daarom is het ook een plek waar ik graag zit, de afgelopen tijd vaak met een kussentje onder mijn billen om de kou tegen te gaan, om na te denken over het leven dat nu voor me staat. Een leven zonder de dagelijkse gang naar een gezin waar een baby is geboren of naar de praktijk.

‘Laten we proosten,’ stelt Carolyn voor. ‘Op de nieuwe pensionada. Nou, bijna dan. Op het feit dat je laatste werkdag achter de rug is en dat je vanaf dit moment mag doen wat je

wilt, waar je wilt en wanneer je dat wilt en dat alle mogelijkheden openstaan voor een prachtig vervolg op je leven. Ik denk dat Kees en ik met volle overtuiging kunnen zeggen dat het de beste tijd van ons leven is, nietwaar Kees?’

‘Ik sluit me helemaal bij jou aan,’ zegt die lachend. ‘Het feit dat ik speciaal voor jou ben teruggekomen vanuit mijn logeeradres in Drenthe zegt denk ik wel genoeg. Het is maar goed ook dat we vandaag dit feestje hebben, want mijn laatste levende plant staat op het punt het leven te laten, zo weinig ben ik thuis om ze te verzorgen.’ Hij heft het glas, kijkt me aan en wenst me grijnzend toe dat ik maar vaak nieuwe planten moet gaan kopen, omdat ik geen tijd meer zal hebben de mijne te verzorgen.

‘Nou, dat valt heus nog te bezien,’ rem ik zijn enthousiasme af. ‘Ik heb wel een paar dingetjes gepland, maar om nu elke dag van huis te zijn is misschien voor mij ook weer overdreven. Ik ga eens eerst lekker genieten van langer in bed liggen. Ik ga uitproberen hoe dat werkt, zonder vaste regels te leven. Mijn eigen ding te gaan doen. O, en ik ga over een paar weken lekker een weekje weg. Ik heb mezelf getrakteerd op een kleine vakantie in een vuurwerkvrij park. Heerlijk rustig het jaar afsluiten zonder al dat geknal.’

De meningen daarover zijn verdeeld, maar dat kan me niet schelen. Dat geknal heeft me nooit geboeid. Zonde van het geld. Ieder zijn ding.

‘Kom jongens, ik wil graag met jullie proosten op dit geweldige samenzijn.’ Het is mijn beurt om iets zinnigs bij te dragen aan dit heerlijke feestje en de toost die dan van mijn kant komt is het beste wat ik nu kan verzinnen. Ik check of iedereen voorzien is van een glas met iets te drinken erin en zie dat dit niet het geval is. ‘Stacey, kan ik jou iets inschenken?’ vraag ik mijn onderbuurvrouw, wanneer ik zie dat ze een nog

leeg glas voor zich heeft staan. Ik pak haast automatisch de fles witte wijn, maar kijk verbaasd wanneer Stacey haar hand boven haar glas houdt.

‘Nee, dat moet immers nog een paar maandjes wachten,’ zegt Stacey. ‘Ik houd het de komende tijd nog bij frisdrank.’

Ik snap niet wat ze bedoelt en blijkbaar ben ik de enige, want de rest van het gezelschap grijnst bevestigend. Ik kijk dan ook niet-begrijpend en haal mijn schouders op.

‘Wist je dat niet dan?’ vraagt Stacey, die nu rode wangen krijgt. ‘We krijgen een baby. Ik ben inmiddels 24 weken zwanger, ruim over de helft dus al. Maar omdat ik nogal tener ben qua bouw is het nog nauwelijks zichtbaar. O gunst, Patty, we dachten dat je het wel wist...’

Stacey staat op en komt naar me toe. Ze heeft gelijk: het is bijna niet te zien dat ze al zover in haar zwangerschap is.

‘Jongens, wat een heerlijk bericht!’ Ik leg mijn handen op mijn wangen van blijdschap. ‘De tweede baby in de Amberstate: wat een geluk. Een speelkameraadje voor Leon... dit is echt zo leuk. En ik heb straks echt de tijd om die hummels van jullie groot te zien worden. Meid, je hebt echt al wel een mooie buik.’ Ik ben echt opgewonden blij voor deze twee aanstaande ouders.

‘Toen Roberta zwanger was van Leon kon je het direct al veel duidelijker zien,’ geeft Stacey terug, maar dat is geen vergelijk. Roberta heeft een compleet ander lichaam dan Stacey. Ze lacht het zelf dan ook weg, pakt een blikje frisdrank en klokt dat weg.

‘Cassis, daar kun je me voor wakker maken,’ zwijmelt ze. ‘Net als frikandellen met kaas. Heerlijk!’

‘Sinaasappels. En rauwkost als salade. Ik kon er geen genoeg van krijgen,’ vult Roberta aan.

‘De groentewinkel in de buurt is nog steeds erg blij met ons

en Leon krijgt iedere keer een sinaasappel als we met hem binnenkomen,' grapt Steef.

De verdere avond verloopt heerlijk. Het is gezellig, er wordt lekker gegeten van de gerechten die kok Peppe heeft gemaakt en naderhand ruimt iedereen samen de binnentuin weer op, zodat er de volgende ochtend geen troep meer staat.

Wanneer ik net na middernacht – nu officieel jarig en daarvoor bezongen – mijn deur achter me dicht trek, leun ik er vermoeid tegenaan. Moe, maar met een groot tevredenheidsgevoel. Wat een topdag heb ik gehad. En wat ben ik moe. Ik schop mijn schoenen uit, loop op kousenvoeten naar mijn woonkamer en zie de stapel post die op me ligt te wachten. Kaarten, briefjes en krabbeltjes van cliënten bij wie ik heb gewerkt. Verzameld op de praktijk. Daar zijn ze druk mee geweest, bedenk ik dankbaar. Maar er is ook veel post van collega's en dan is er ook nog de gewone post die ik uit de brievenbus heb gehaald. Ik pak een stapeltje op en neem het mee naar mijn slaapkamer, waar ik me, nadat ik me heb klaargemaakt voor de nacht, in mijn bed nestel met de stapel post op schoot. Stuk voor stuk open ik de enveloppen en lees de lieve, ontroerende en warme boodschappen die aan mij gericht zijn.

Wanneer ik mijn ogen weer open, zie ik dat het ochtend is en dat ik blijkbaar tijdens het lezen in slaap ben gevallen. Mijn slaapkamervloer ligt vol met losse kaarten en enveloppen en ik heb geen flauw benul wat ik nu wel en niet heb gelezen. Daar heb ik straks fijn de tijd voor. Met koffie en taart. De eerste dag van mijn gepensioneerde leven begin ik op die manier op de allerbeste manier.

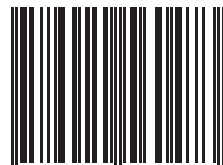
Patty is zevenenzestig, maar achter de geraniums? Schei toch uit!

De Amberstate is een fijn appartementencomplex met twaalf bewoners. Een van hen is de alleenstaande Patty, die na veertig jaar trouwe dienst als kraamverzorgende met pensioen gaat. Stilzitten is niets voor deze ondernemende, zelfstandige dame, dus ze meldt zich al gauw als vrijwilliger aan bij een zorgboerderij. Maar ze is de jongste niet meer, en dan laat haar lichaam haar plotse-ling in de steek. Na al die jaren van doen, doen, doen, is het een keer klaar. Van de artsen in het ziekenhuis moet ze veel rust houden en langzaam herstellen. Iets wat onmogelijk lijkt voor de ongeduldige Patty. Haar burens willen haar graag helpen, maar of Patty wel naar hun goede adviezen luistert...?

Kirstin Rozema brengt vol humor de eigenwijze Patty tot leven, en de lieve buurtjes die voor haar klaar staan. Eerder schreef ze onder andere *Samenspel* en *Thuishaven*.

ISBN 978 90 2056 047 3 NUR 340

9 789020 560473 >

www.romanserie.nl

Romanserie